

РЕШЕНИЕ

№ 28753

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5798** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, чл. 85, вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

М. И. А. – лице без гражданство, [дата на раждане] в [населено място], Област М. – С., неженен, етническа принадлежност кюрд, мюсюлманин - сунит е оспорил издаденото от интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 123X/16.04.2026 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба за закрила, рег. № УП 27695/30.03.2026 г.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван.

Ответникът също не е представляван, но от негово име упълномощен юрисконсулт е представил писмена защита, с която оспорва жалбата.

Като анализира наличните в делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира следното.

М. А. А. подал за първи път молба за закрила на 06.06.2023 г., която била оставена без уважение от председателя на ДАБ, с Решение № 10740/11.10.2024 г., окончателно оставено в сила от Върховния административен съд, с решение от 22.05.2025 г., по адм. дело № 467/2025 г. Последвала втора молба за закрила, подадена на 28.07.2025 г. и не допусната до разглеждане по общия ред, с решение на интервюиращ орган, от 12.08.2025 г., оставащо в сила с решение на АССГ от 03.11.2025 г., по адм. дело № 9909/2025 г.

По време на първото административно производство е проверена и изяснена изложената бежанска история, че: в района в С., където живеел воювала турската армия с кюрдските сили; получил през 2019 г. призовка за явяване на военна служба; напуснал С., заради липсата на работа

и влошеното икономическо положение. С процесната, трета последваща молба чужденецът твърди да е издирван в С., за повдигнато обвинение, като е приложил заверен от арабски език превод на „Искове до шестия разследващ съдия“ (л. 37 от делото), от главния прокурор в Д., който, като прегледал „приложените документи, които са снимки и новинарски репортажи“ приел да са „възникнали подозрения относно М. И. А., разследван по дело номер 39/2023 г....., като „действията му (не описани) могат да доведат до лишаване от свобода от една до седем години..., с възможност за издаване на заповед за арест срещу него, след завръщането му в С.“. Освен на този документ, позовава се най-общо и на съществуващата в С. гражданска война.

С оспореното Решение № 123X/16.04.2026 г. интервюиращ орган, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ е отказал да допусне за разглеждане по същество втората молба за закрила - рег. № УП 27695/30.03.2026 г., като основал отказа си с чл. 13, ал. 2 с.з. - подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

За да постанови процесното решение интервюиращият орган е изложил мотиви, обосноваващи крайния извод, че чужденецът не сочи нови обстоятелства, по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, а тези, на които се позовава, вече са били съобразени по време на предходното административно производство. Ответникът е обсъдил подробно и приложените, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ справки за С., като е разгледал случая и с оглед забраната, по смисъла на чл. 4, ал. 3 ЗУБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Решение № 123X/16.04.2026 г. на интервюиращия орган е правилно и законосъобразно.

Нормата на чл. 76а ЗУБ постановява, че „преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно чл. 13, ал. 2“, като от своя страна чл. 13, ал. 2 за „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“ отново връща към Глава шеста, раздел III“. Според чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган, единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю взема решение, с което се произнася по допустимостта на последващата молба и съответно я допуска или не я допуска до производство. Преценката се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. По време на двете предходни административни и двете съдебни производства жалбоподателят не е представил документа „Искове до шестия разследващ съдия“ (л. 37 от делото), от главния прокурор в Д.“, който е представил едва с втората последваща молба, без дори да обясни, защо го представя почти две години след като е влязъл на територията на РБ. В жалбата до Съда също липсва такова обяснение.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до преценка, дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Правилен е обобщаващият извод на интервюиращия орган, че молителят не се позовава на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение и такива, относно държавата му по произход. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие да бъде прието и по отношение на жалбоподателя наличие на „тежки посегателства“, по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, като възможност да му бъде предоставена на това основание субсидиарна

закрила. Съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила, само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за пораждащи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (диспозитива по дело С-465/07 на СЕС). Изследваната от ответника справка за С., от 18.03.2026 г. не сочи на извод за съществуващо понастоящем безогледно насилие. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя, разгледана по същество в производство по общия ред, съответно анализирана и от две съдебни инстанции не съдържа конкретни данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, не възниква необходимост втората последваща молба за закрила, от 30.03.2026 г. да бъде предмет на разглеждане по общия ред.

Съдът приема, че с последващата си молба за закрила М. И. А. – роден в С., лице без гражданство не се позовава на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата по произход, включително от гледна точка преценка за наличие на основанията, по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Като не е допуснал тази молба за разглеждане в административно производство по общия ред, ответникът е постановил в срок материално правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 3, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. И. А. – лице без гражданство, [дата на раждане] в С., против издаденото от интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 123X/16.04.2026 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба за закрила, рег. № УП 27695/30.03.2026 г.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, и на протест.

СЪДИЯ: